

KUNSTEN.NU d. 18. marts 2016.

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview. Foto: Anders Sune Berg

Duerne findes ... og drømmerne

18. mar. 2016 [Anmeldelse] **Eva Koch har skabt et på én gang forførende og foruroligende videoværk med valmuer og duer som metaforer for hendes drøm om fred i Cisternernes fugtige, sorte kube.**

Af Lisbeth Bonde

Inger Christensen skrev i *Alfabet* (1981) om duerne: Duerne findes; drømmerne, dukkerne/dræberne findes; duerne, duerne;/dis, dioxin og dagene; dagene/finde; dagene døden;og digtene/finde; digtene, dagene, døden.

Duer bærer på en mængde forskellige betydninger: De hvide symboliserer fred, de grå kaldes nedværdigende for flyvende rotter, fordi de angiveligt spreder smitte. Duer symboliserer også kærlighed, når de sidder parvis som turtelduer. I kristendommen symboliserer de Helligånden, men også det evige liv. Det sidste kan forklare, hvorfor man ser så mange udhuggede duer på gravstenene.

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview. Foto: Anders Sune Berg

I Det gamle Testamente sendte Noah en due af sted for at teste, om Syndfloden var overstået.

Den vendte som bekendt tilbage med et olivenblad i næbbet. Alle disse betydninger spiller med, når vi møder Eva Kochs (f. 1953) duer i Cisternernes underjordiske rum – og i hendes poetiske installation fra 2015 i Tårnet på Christiansborg, som absolut også er værd at se.

Efter ild og vand kommer himlen

Man kunne frygte, at hun ville have svært ved at leve op til de to foregående, fremragende udstillinger, som henholdsvis Christian Lemmerz og Ingvar Cronhammar signerede. Den første brugte i sit værk *Andante* ilden, som brændte i 13 enorme lysekroner, hvorfra stearinen smeltede og formede nye, snehvide skulpturer, som korresponderede med drypstenene. Den anden lod i værket *H* vandet fosse ned fra lofterne i nogle dramatiske 'lyssøjler' – til ildevarslende musik af Martin Hall. I disse værker var elementerne ild og vand i spil.

Eva Kochs totalinstallation spiller på det tredje element: Luften. Værket former sig som en fortælling om Jorden som et vidunderligt sted at bo, om livet som et skrøbeligt nu, og om krig og ødelæggelse, som bestandigt ulmer under overfladen og truer harmonien med hærværk og pludselig død, som Tom Kristensen skrev.

Gentagelsens loop

Installationen hævder sig således smukt og er markant anderledes end hendes to forgængeres. Cisternerne er i sig selv en særegen arkitektur, et dødens og de store følelsers rum, at det stiller store krav til kunstnerne om at gerere sig stedsspecifikt. Det er lykkedes for de første tre kunstnere på tre væsensforskellige måder at tage denne patos på sig, må man nu konstatere.

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview. Foto: Anders Sune Berg

Duerne er indespærret og sidder uroligt og rækker på deres usynlige pinde. Enkelte forsøger at flyve, men forhindres i at lette pga. et gardin af vand, som tynger dem. De basker med vingerne i et væk. Videomediet er eminent til at fastholde en bevægelse og eviggøre den i gentagelsens loop.

Ud over duer møder vi valmuer i et stort antal. De signerer faktisk udstillingen, idet to valmuer er projiceret på murene ind til det første af Cisternes tre rum.

I superslowmotion og projiceret på de fugtige og rå mure ser vi dem folde deres skrøbelige, røde kronblade ud. Frem og tilbage i et væk. Valmuer er oplagte vanitassymboler, idet de taber bladene så hurtigt, når de er blevet plukket.

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview.
Foto: Anders Sune Berg

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview.
Foto: Anders Sune Berg

Yderligere anvendes nogle af valmueslægterne som bekendt bruges til opiumproduktion. Også dette spiller med i vores oplevelse af de smukke, røde blomster, som bringer folk i ulykke. Det er en dødedans med skønheden.

En ode til det groende princip

På en anden mur i denne underjordiske katedral har Eva Koch fotograferet et træ på Kastellet hver dag i et år. Her oplever vi naturens cyklus og lysets totale forvandling i løbet af året. Det er en ode til det groende princip og naturens under.

Clouet er imidlertid den store mur i det mellemste rum med en 16 m bred videoprojektion med optagelser af en blomstrende mark med valmuer, der vajer i vinden. Indimellem ses optagelser i s/h af legende børn. Det fremgår af Mathias Ussing Seebergs glimrende artikel i kataloget, at det er optagelser fra Eva Kochs spanske mors opvækst i Norge, hvilket mange vil huske fra hendes interaktive videoinstallation *Villar* (2001) i SMK's X-rummet m.m., hvori hun undersøgte sit mødrene ophavs identitet, udspændt mellem det borgerkrigshærgede Spanien og Norge, hvortil hun blev adopteret.

Eva Koch: *Den drøm om fred*, 2016. Installationsview. Foto: Anders Sune Berg

Men der er også inkorporeret optagelser af legende børn fra nutiden. Selv under krigen leges der øjensynligt. Videoen ledsages af optagelser af fuglekvidder, som giver en synæstetisk oplevelse af syns- og lydindtryk, der yderligere spiller sammen med den underjordiske katedral som spooky ramme.

Levede dimensioner

Med *Den drøm om fred* føjer Eva Koch yderligere alen til sit efterhånden imponerende oeuvre. I stedet for at skabe kunst i tre

dimensioner, som den billedhugger hun egentlig er, former hun levende billeder, løsriver dem fra deres oprindelige kontekst og sætter dem sammen på nye måder i et rum, som i høj grad spiller med og tilføjer billederne nye betydninger.

Og ligesom hos Inger Christensen møder vi hos Eva Koch i et og samme værk de livsbekræftende og det destruktive kræfter, eller himmel og helvede, som menneskelivet bestandigt svæver imellem. Det er stor, men også smuk kunst.